

<http://www.bytow.com.pl/index.php?id=50&idd=13>

Rekowo

{label236}

Wieś Rekowo ma długą historię sięgającą czasów średniowiecza. Pierwsza wzmianka pojawiła się w 1437 roku w dokumentach Zakonu Krzyżackiego, w brzmieniu "Rekow" od przymiotnika rekowski. Rekowo było bowiem gniazdem rodzinnym rekowskich, herbu własnego "Rak". Później wieś występuje jako "Rakowo" prawdopodobnie od nazwy zasobnego w raki jeziora Wiejskiego. W latach 1329-1466 Rekowo stanowiło własność rycerstwa kaszubsko-pomorskiego. Rekowo jako wieś rycerska otrzymała prawa niemieckie. Lata 1466-1637 to panowanie dynastii książąt pomorskich "Gryfitów". W latach 1637-1657 panowały tu rządy starostów polskich wieś miała przywileje jak szlachta w Koronie i Prusach Królewskich. Do połowy XVIII wieku mówiła po kaszubsku i w 1780 r. liczyła 164 mieszkańców w tym 154 katolików i 10 ewangelików. W XIX wieku działalność kościoła ewangelickiego i podporządkowane mu szkolnictwo elementarne, przyczyniły się do propagowania języka niemieckiego wśród ludności kaszubskiej. W 1878 wieś z przysiółkami liczyła 665 mieszkańców. W drugiej połowie XIX wieku wybudowano kościół, oraz budynek szkolny, kościół służył ewangelikom, obecnie korzystają z niego katolicy. W 1908 roku wybudowano nową szkołę do której uczęszczało ponad 100 dzieci. Po pierwszej wojnie światowej wieś pozostała w rękach niemieckich i do drugiej wojny światowej był to teren przygraniczny. Według spisu z 17 maja 1939 roku wieś liczyła 573 mieszkańców, z czego 500 stanowili katolicy (większość Kaszubów). Z tej liczby 382 osoby żyły z rolnictwa i leśnictwa, 87 pracowało w rzemiośle i przemyśle, a 7 w handlu i usługach. Druga wojna światowa była dla wielu upokorzeniem, szykanowaniem a wielu za swoje przekonania straciło życie. Lata powojennego komunizmu nie były łatwe ponieważ władza nie wykazała zrozumienia dla specyfiki kulturowej i etnicznej dawnego pogranicza. Efektem tego były masowe wyjazdy ludności do Niemiec w latach 70-tych. Dzisiejsze Rekowo to spokojna wieś z pięknym krajobrazem, żyją tu Kaszubi, nowi przybysze. Ostatnio zaglądają tu dawni mieszkańcy, którzy chcą zobaczyć ziemię swoich ojców oraz letnicy i turyści zauroczeni pięknem Rekowa. Wieś leży na pojezierzu Bytowskim w południowej części gminy przy drodze wojewódzkiej 212. Rekowo to szczególnie piękne miejsce ze względu na walory przyrodnicze. Działają tu takie organizacje jak: Ochotnicza Straż Pożarna, Koło Gospodyń Wiejskich, Szkoła Podstawowa, Rada Sołecka. Z roku na rok Rekowo pięknieje i przeistacza się w wieś rolniczo-turystyczną.

W 2014 roku miejscowość Rekowo została laureatem III miejsca konkursu Piękna Wieś Pomorska na etapie wojewódzkim.

Liczba mieszkańców w sołectwie wg stanu na dzień 31.12.2024 r. wynosi: 420.

Analiza zasobów sołectwa

Rekowo leży w pięknych okolicach pojezierza Bytowskiego. Cechuje je bogata szata roślinna, cenne przyrodniczo jeziora bagna i lasy. Występują tutaj nasadzenia drzew szpilkowych, zwłaszcza sosny i świerka. Częste są też lasy bagienne, głównie sosnowe (bory bagienne), brzożowe (brzeziny bagienne), a także olchowe (olsy). Leśne ostępy są ostoją licznej i różnorodnej fauny. Oprócz dużych i okazałych zwierząt, takich jak jelenie, sarny, dziki lub żurawie, spotkać tu można wiele gatunków drobnych ssaków, ptaków, gadów, płazów i ryb, a także owadów i innych bezkręgowców. Występuje tutaj kilkanaście mszarnych torfowisk typu kotłowego, na których występują rzadkie i ginące rośliny bagienne: rosiczki, turzyca bagienna, bagnica torfowa oraz liczne gatunki torfowych mchów. Klimat w okolicach zróżnicowany. Środowisko społeczne, kulturowe.

Na terenie miejscowości znajduje się:

- XIX-wieczny kościół filialny pw. św. Antoniego (parafia Niezabyszewo);
- cmentarz katolicki i ewangelicki;
- szkoła podstawowa, pierwotnie szkoła katolicka, budynek stoi na miejscu pierwszej szkoły z 1873 r.;
- dawna szkoła ewangelicka położona obok kościoła, datowana na 1888 r., zbudowana z cegły;
- w centrum wsi znajduje się obelisk z napisem "Nie rzucim ziemi skąd nasz ród ..." i wizerunkiem Rodła, który ustawiono po II wojnie światowej dla upamiętnienia walk o polskość tych ziem. Pierwotnie kamienny pomnik otoczony ceglany parkanem z 4 (obecnie 3) granitowymi tablicami na wewnętrznej ścianie poświęcony był poległym w I wojnie

światowej - ok. 1950 r. skuto niemiecki napis. Obecnie na tablicach znajdują się imiona i nazwiska 22 poległych;

- przydrożne kapliczki;
- w sezonie turystycznym, tj. 1.05-30.09 nad jeziorem Wiejskim funkcjonuje Punkt Informacji Turystycznej (tel. 535 275 926).

We wsi funkcjonuje Rada Sołecka, Koło Gospodyń Wiejskich, Ochotnicza Straż Pożarna, chór dziecięcy. Rolnictwo i gospodarka Na terenie sołectwa przeważają gleby słabe, V i VI klasy. Funkcjonuje tu kilka gospodarstw rolnych nastawionych głównie na produkcję roślinną. Jest to wieś rolnicza, która ze względu na położenie oraz walory środowiska naturalnego przyjmuje charakter rekreacyjno-turystyczny. W przyszłości gospodarstwa agroturystyczne stanowiąc będą jedno ze źródeł utrzymania miejscowej ludności. Obecnie podstawę utrzymania stanowi dochód z produkcji rolnej, renty, emerytury, zatrudnienie w zakładach zlokalizowanych w mieście oraz za granicą.

Lasy Rekowskie PLH220098

Obszar leżący wokół miejscowości Rekowo, o łącznej powierzchni 2 288,5 ha (w tym 2264 ha na terenie gminy). Obszar obejmuje kompleks buczyn, borów bagiennych, torfowisk kotłowych, jeziorok dystroficznych oraz jezior lobeliowych. W jego granicach znajduje się Góra Siemierzycza - najwyższe wzniesienie bytowszczyzny. Torfowiska i jeziora lobeliowe są przedmiotem projektów czynnej ochrony. Na obszarze znajduje się 5 jezior lobeliowych: Duża Boruja, Mała Boruja, Płoczyca, Rekowskie (Rekówek) i Czornik. Jeziora te charakteryzują się stosunkowo niewielką głębokością (6,5-12 m), ubogością w wapń, niskim przewodnictwem elektrolitycznym oraz bezbarwnością wody. W jeziorach występują liczne zbiorowiska roślin wodnych z klasy Littorelletea. Obszar charakteryzuje się koncentracją typowych dla Pojezierza Bytowskiego torfowisk kotłowych - specyficznego typu torfowisk mszarnych. Spośród ptaków wymienionych w załączniku I Dyrektywy Ptasiej występują: żuraw, dzięcioł czarny, muchołówka mała. Występuje też ważka: zalotka większa wymieniona w załączniku II Dyrektywy Siedliskowej. Innymi ważnymi gatunkami należącymi do Krajowej Czerwonej Księgi są: jętką: iglica mała; rośliny: mech: torfowiec bałtycki; widłaki: poryblin jeziorny, widłaczek torfowy, widłak jałowcowaty; turzycza bagienna; rosiczki (długolistna, pośrednia i okrągłolistna); brzeżycza jednokwiatowa, lobelia jeziorna.

Pływające wyspy pod Rekowem PLH220022

Obszar o powierzchni 107,9 ha, leżący na wysokości 160 m n.p.m., obejmuje dwa torfowiska mszarne przy śródleśnych jeziorach w sąsiadujących ze sobą bezodpływowych zagłębieniach. Na jednym z torfowisk oderwane fragmenty tworzą liczne, pływające swobodne wyspy. Roślinność tworzą: brzezina bagienna, bór bagienny oraz bezleśny kompleks roślinności torfowiskowej. Torfowiska otoczone są lasami - głównie o charakterze kwaśnej dąbrowy i kwaśnej buczyny. Na obszarze wyróżniono 5 dobrze zachowanych, rzadkich rodzajów siedlisk z załącznika I Dyrektywy Siedliskowej, które zajmują 47% jego powierzchni. Na obszarze gniazdują i żerują żurawie.

„Kraina lasów i jezior” - szlak pieszy niebieski o długości 112 km z Żydowa przez Miastko, Rekowo, Płotowo, Sierzno, Bytów, Pomysk Wielki do Jasienia; Wśród atrakcji turystycznych na uwagę zasługuje również najwyższe wzniesienie Pojezierza Bytowskiego - Góra Siemierzycza (256,4 m n.p.m) - na terenie sołectwa Płotowo, w okolicach wsi Rekowo.

Funkcję sołtysa w kadencji 2024-2029 pełni Zbigniew Choma.

Kontakt: rekowo@bytow.pl

{label8}